

tvungne ind paa en for sparformelig Driftsmaade og paa Arkanahandel, Reklame og deslige. Dette skyldes navnlig den Omstændighed, at man spekulerer i Apotekernes fremtidige Værdistigen og betaler dem for dyrt efter deres nuværende Indtægt i Forventning om at tjene saa meget mere i Fremtiden. Heri er utvivlsomt noget sandt; men iøvrigt kan den paapegede Ulempe ogsaa vise sig ved de personlige Apotekerbevillinger; naar en ubemiblet Kandidat faar et lille Apotek eller Bevilling til et helt nyt, som skal oprettes, og han skal gøre stor Gæld i den Anledning, saa er han ogsaa fristet til Reklame, til for sparformelig Drift og lignende. Naar alt kommer til alt, turde det derfor være tvivlsomt, hvor denne Ulempe findes hyppigst, ved de reelle eller ved de personlige Apoteker.

En anden Ulempe, man har fremhæbet mod de reelle Privilegier, er den, at Administrationen fristes til at tage for meget Hensyn til at holde deres Værdi oppe og derfor vil være for tilbageholdende med at bevilge Ansøgninger af nye Apoteker. Denne Indvending er af Betydning; ti for Publikum er det en Sag af største Vigtighed, at der findes et tilstrækkeligt Antal Apoteker og dermed let Adgang til at faa Medicin. Men iøvrigt turde det være et Spørgsmaal, om Administrationen, hvis man hævdede de reelle Privilegier, saa at man kun havde personlige, derfor vilde blive mere tilbøjelig til at oprette ny Apoteker; den Maade, hvorpaa Afgiften af de personlige Apotekerbevillinger er ordnet, vilde indeholde en Fristelse til at være tilbageholdende med Uddeling af ny Bevillinger, da disse, naar der alene var personlige Apoteker ved Siden af hinanden, rimeligvis vilde forminske Indtægten af Afgiften.

Den Ulempe ved de reelle Apotekerbevillinger, som er mest utvivlsom, er den, at Formuen faar for stor Betydning, og at Avancementet hæmmes for de pharmaceutiske Kandidater. Hvis man nu ophævede de reelle Privilegier, vilde der blive et større Felt for det almindelige Avancement til Gavn for de ubemidlede pharmaceutiske Kandidater, navnlig for dem, der staa for Tur til at kunne vente at faa en Bevilling. At dette er en Fordel, erkende vi; men den er ikke saa stor, at Samfundet for den Sags Skyld tør gøre store Offre.

Stillingen er efter vor Mening altsaa den, at den nuværende Ordning med blandet System af reelle og personlige Privilegier har visse Fordele og visse Mangler; men ingen af disse er saa overvejende eller saa afgørende, at man med Bestemthed tør sige, om det enten bør bibeholdes, saa at man indskrænker sig til at indføre passende Reformers paa Grundlag af det Bestaaende, eller om det bør helt afløses af en Ordning med alene personlige Bevillinger. Af Hensyn til den ret almindelige Opinion, der i saa Henseende synes at have dannet sig, turde det dog maasse være rigtigst at gaa til en Afsløsning, forudsat at den nye Ordning kan gennemføres uden Udsigt til Ofre for Befolkningen og uden Fare for, at det bliver nødvendigt for Statskassen at træde til med større positive Bidrag til Djemedets Opnaaelse.

Uagtet der saaledes ikke er opnaaet Enighed blandt Kommissionens Medlemmer overfor Spørgsmaalet om en eventuel Afsløsning af de reelle Bevillinger, er der dog i ethvert Tilfælde et Flertal, som i og for sig mener at kunne anse det for ønskeligt, om man kunde naa frem til en saadan Afsløsning.